

A bagolybőrbe bújt kiráylány
Magyar népmese – Ipolyi Arnold gyűjtése
nyomán
Nyárádi Kincső rajzaival

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt egy király, ennek egy gyönyörűséges leánya volt, és pedig, hogy homlokán csillag és a mellyin hold ragyogott. A királyné megholt. Halálos ágyán meghagyta férjinek, hogy addig meg ne házasodjon, míg olyan feleséget nem kap, amelyiknek homlokán csillag és hold a mellin lesz. Keresett a király olyan feleséget, de az egész világba nem talált. Gondolkozott, hogy vajon mit csináljon, megházasodni csak akart, nem segíthet a dolgon másképp, mint ha leányát veszi el.

– Édes leányom, ím, az egész világot öszvejártam, de sehogy se akadtam olyanra, amelyiknek homlokán csillag és mellin hold lett volna, így tehát te vagy egyedül az az egy teremtés, azért téged kell elvennem feleségül.

Megijedt a leány és gondolá magában: várni kell néki, és ezt mondá édesatyjának is. Gondolkozott, mit műveljen. Fel s alá járt szobájában, egyszer csak békocogat valaki, és egy öreg koldus jön be hozzá, és azt mondja neki:

– Én tudom, hogy te aggodásban vagy, és nem tudsz magadon segíteni. Ha tanácsomat fogadnád, talán képes volnál magadon segíteni.

Igen megöröült a szép királykisasszony, és kérte, hogy mentől előbb tanácsoljon neki.

– Mondd atyádnak, hogy addig nem mész hozzá férjhez, még egy szép kék, mind a csillagos ég, aranycsillagokkal ruhát nem vesz. Aztán ha ez meglesz, mondd neki, hogy addig nem mész, még egy ezüstruhát nem csináltat, aztán ha az meglesz, mondd: „már ez mind megvan, de édesatyám, addig nem lehetek feleséged, még nékem a csuda bagolyköntöst meg nem veszed.” Ez nehezen fog menni, de ha ezt megkaptad, akkor szerencsés lehetsz, mert a csuda bagolyköntösnek az a tulajdona van, hogy oda visz el, ahová magad akarod.

Megköszönte a királykisasszony a jó tanácsot, és éppen úgy tett, mint azt az öreg mondá. Minden kész volt már, akkor a szép királyleány holmit szép ruháit öszveszedte, és éjszakának idején elszökött csuda bagolyköntösiben, és azt parancsolá neki, vigye őtet a világ ellenkező részire.

Odajutván leült egy szép erdőben, és megpihent. A királyi herceg éppen nagy vadászatot tartott, és éppen azon résziben az erdőnek, hol a csuda bagoly ült. A kutyák ugatni kezdtek egy bokor felett. A fiatal herceg egész cselédségével arrafelé mén, benéz a bokorba, hát ott a csuda állat. Mind elkacagták magokat, de ő térdre esett a király előtt, és kérte, hogy véné be szolgálatba, jó lesz pókapásztornak.

– Vigyétek el anyámnak!

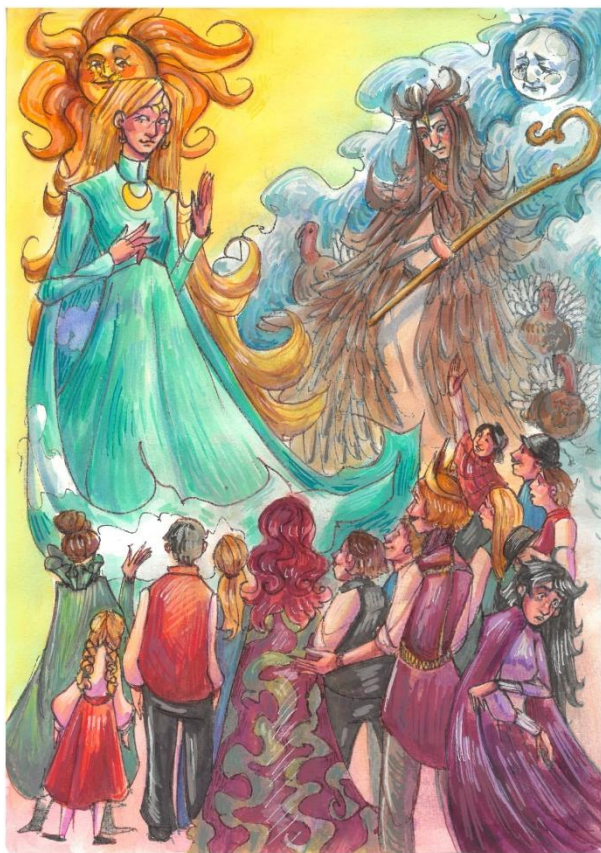

A királyi herceg is hazament, a csuda bagoly pedig másnap reggel elhajtotta pókáit, és híven megőrizte napról napra. Történt egyszer, hogy a királyi udvarban nagy táncvigalmat adtak, mert a fiatal királynak jegyese jött látogatóba. Meghallotta ezt a csuda bagoly, mikor pókáit hazahajtotta, fölment a padlásra és levetette gyorsan csuda bagolybőrit, és felöltözött kék, mint a csillagos ég ruhájába, és mikor már a vendégek mind jelen voltak, a fiatal király szép jegyese is, ekkor ő belépett a táncosok közé.

Mindenki bámulta a csuda szépséget, de legjobban a királyfi nem tudta szemeit róla levetni, és szép jegyesét elfelejtették a többi vendégek is, nemcsak ő maga.

Hanem amit csudáltak, nem tudott beszélni a gyönyörűséges leány (mert ezt mondá az öreg koldus is, hogy még a csuda bagolyköntös birtokába lesz, addig nem lesz neki szabad, azazhogy nem is fog tudni beszélni), így hát egyszer eltűnt a teremből, azt se tudták, hová lett, de a királyfi kérte édesanyját, hogy még egy táncvigalmat adjon.

De aznap kiment sétálni a fiatal király, visszajövet feltekint a ház tetejire, és valami úgy fénylett a szemibe, hogy majd megvakult. Felment azt a tárgyat megnézni, de mily nagy volt csudálkozása, midőn itt fészülte magát a gyönyörű leány, amelyikkel ő annyit táncolt a múlt este. Azonnal elment anyjának megjelenteni, hogy ő még ez nap akarja tartani menyegzőjét, de nem a régi jegyessel, hanem az új szép leányt, melyiknek homlokán csillag és mellin pedig hold van.

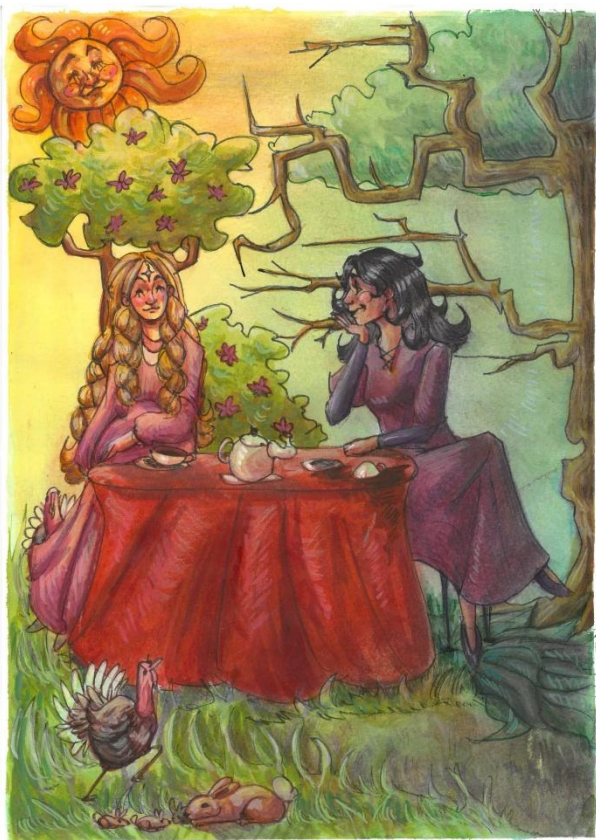

Meglett a lakodalom, a csuda bagolyt nem látta senki többé, de ahelyett a gyönyörűséges királynét. Minden megvolt neki, csak beszédje hibázott.

A király régi jegyese igen fájlalta az egészet, és kérte a királyt, hogy ha már neje nem lehet, legalábbis engedje meg, hogy játszótársa lehessen a királynének. A királyné pedig igen örült, és nagyon szerette vetélytársnáját, amaz pedig azért őtet, hogy bosszút állhasson rajta.

Történt egyszer, hogy a királyné kettes gyermeket hozott a világra, amelyek éppen oly szépek voltak, mint maga.

Irigy szemmel nézte ezt a király régi jegyese, de nem szólt semmit, hanem éppen aznap, midőn a királyné gyerekágyat feküdt, jött egy öreg koldus, és kért éjjeli szállást, amit kapott is. Senki más nem hált véle, csak játszótársnéja. Ez éjszaka lassan felnyitotta az ajtót és beeresztette a koldust, mire ez egyenesen a bölcsőhez ment, és a szép két gyermeknek fejít levágta, aztán a véres kést pedig a királyné feje alá tette, és aztán elment.

Az pedig más senki se volt, mint a királyné apja, aki összeszövetkezett a király régi kedvesivel, bosszút állni a szép királynén. Úgy is lett, mert mindenki azt hitte, hogy a királyné maga ölte meg ártatlan gyermekeit. Beszélni nem tudott, mert még a csuda bagolyköntös nála volt, és mással se tudott volna bizonyítani, mert mélyen aludt, mikor atyja gyermekeit gyilkolta.

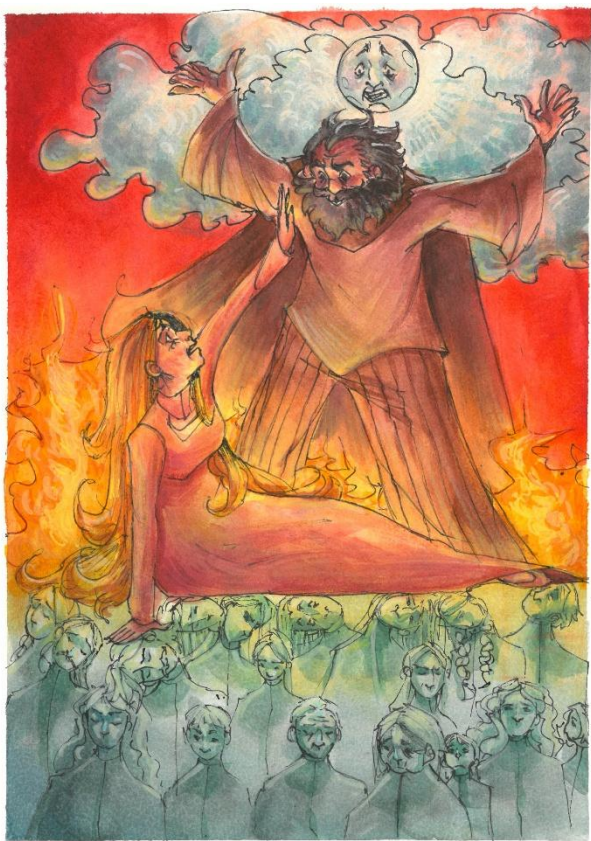

A fiatal királynak szíve majd megrepedt, hogy szép feleségitől meg kellett neki válni, de a törvény azt parancsolta, hogy példásan büntessék meg az gyermekgyilkost, de a király igen könyörgött, hogy legalább szeme előtt ne öljék meg kedves feleségit.

Úgy tehát történt, hogy a királyné atyját választották hóhérnak, mert senki az egész országban nem volt oly kemény szívű, hogy a gyönyörű asszonyt megölhetné, csak az a bizonyos, aki a bűnt tette.

Egy taligára tette a szép királynét, és elvitte, ki a városból messzire, gyermekestől mindenestől, de oly gyönyörű volt, hogy még a kemény szívű atya is életét meghagyta neki, csak egy nagy sűrő erdőbe vitte őtet, és ott hagyta. Sírt-rítt a szép királyné, gyönyörű kisgyermekait csókolta, és gondolá magába, mily boldog volna ő, hogyha kedves gyermekei élnének, és ekkor megpillantott egy kerékvágást, amelyikben keresztül egy öreg és hét kis kígyó feküdt.

Az isten tudja, hogy és honnét, egy szekér átfutott a kerékvágáson, és az öreg kígyó elcsúszott, de a hét kicsinynek fejeiket levágta az éles kerék széle. Sziszegve jött az öreg kígyó és míg visszacsúszott egy füvecskéhez és ezt szájába vivén mind a hétnek megkente fejét és nyakukat, és egymásra ragasztgatá úgy, hogy mind a hét megélt, sziszegve elcsúsztak.

Nézte ezt mind a szép királyasszony, és gondolá magában: „hátha én is kedves gyermekeimnek ezt tenném?” És szakasztott a fűből, megkenegette nyakát mind a kettőnek, és ráragasztgató a fejcskéket, és íme, mily nagy volt neki öröme, midőn mind a két gyermek kinyitá szemeit, és még éltek, sőt szebbek lettek, mert a nyakragasztáson egy szép aranyláncocská nőtt, hogy eltakarja a vágást.

Az erdei gyökér és gyümölcs elég eledelt adtak a szegény ártatlanoknak.

Sok esztendők múlva a fiatal király elment vadászni, mondva édesanyjának:

– Elmegyek, hogy szép feleségem csontjait összeszedhessem az erdőben – és vörös keszkenyőt vitt magával.

De mily nagy volt öröme, midőn élve megtalálta kedves gyermekeivel. A csuda bagolyköntös elenyészett, a királyné beszélni is tudott.

Hét országra szóló lakodalmat csaptak, s máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Cop. AMTAK Bt, 2026

Cop. Nyárádi Kincső, rajz

ISBN 978-615-7063-54-9

Szerkesztette: Varsányi József

Rajzok: Nyárádi Kincső

Kiadó: AMTAK Bt, 2040 Budaörs,
Simmelweis u. 6/B Tel.: +36 20 218 6762

amtakbt@gmail.com, www.amtak.hu